

Điều có thể

Ai bảo cứ xấu là không được phép thích người khác?

1. “Bi kịch”

Mùa đông. Đồng Hới vẫn chìm trong màu mù mờ của sương heo may buổi sớm nhưng không lặng gió. Thứ gió mùa đông như vắt vẻo ngồi trên cành xà cừ ở hai hàng phố, chực có người đi qua lại nhào xuống “ú òa”. Nó đem theo cả hương lạnh lẽo đến tận tủy xuống và len lỏi thoăn thoắt vào tim con người.

Chính xác là, thoăn-thoắt-vào-tim-nó.

Nó cũng dễ để gió bắt nạt thật. Nhìn xem, cái thân hình nhỏ con như con thỏ với chiều cao chưa đến MỘT MÉT NĂM LĂM đang oằn ẹo, lưng thường đạp xe đi học. Đến cả cái xe đạp điện Giant đang rất thịnh thành cũng chẳng hiểu công dụng của nó là vịn ga hay quay xích khi vào tay nó nữa.

Rõ khổ! Từ ngày thằng Vũ biết hết mọi sự thật mà nó đã lừa dối Vũ suốt hai năm qua, rồi chia tay với nó, hồn nó như một cái bóng bay lơ lửng trên trời mà đến bây giờ vẫn còn lửng lơ. Haizz, chuyện là hai đứa quen nhau trên mạng, “thinh thích” nhau lúc nào chẳng hay rồi quan tâm đến nhau trên-mức-bạn-bình-thường. Thế đấy, mọi chuyện cứ tốt đẹp và nó còn ngỡ tưởng sẽ thích Vũ mãi, rằng sẽ học đại học ở Hà Nội để gần Vũ hơn... Cho đến khi cái Nồ (tên chính xác là Puno) – bạn thân của nó lỡ “huych toẹt” hết tất tần tật mọi chuyện vì một phút giây ấm ức với nó. Mọi chuyện vỡ lở thế đấy, nó cách mặt con bạn hơn một tuần. Đành là nó có lỗi với Vũ vì đã nói dối về ngoại hình của nó, nhưng đâu cần cái Nồ “tỉ tê” khiếp như thế chứ!

Là một Thiên Yết chính hiệu, nó biết quá khó để dứt bỏ mối tình đầu đối với một đứa chung tình và dễ rung cảm như nó (chuyện, con gái chuyên Văn mà). Và nó chắc mẩm rằng đó là mối tình duy nhất trong đời, vì có còn ai thích nó nữa đâu, cảm mến một chút cũng chẳng có. Ai lại thích một con bé chân ngắn cùn cồn mà bạn bè nó toàn hạng MỘT MÉT SÁU LĂM trở lên hết cả, mặt lấm tẩm mụn và da đen đúng chất Quảng Bình trong khi thời thượng giờ rất sành “em trắng em có quyền”. Không ai thích và quan tâm đến nó ở đời thực cả. Nó và Vũ chia tay rồi, nghĩa là lại trở thành hai đường thẳng

song song, là hai vecto không bao giờ cùng phương. Thân tâm, nó buồn thực sự, buồn thảm thiết, buồn thê lương. Kết thúc mỗi tình đầu vì ngoại hình của nó, vì thế giới chối bỏ nó như chối bỏ một kẻ phạm tội không được bước vào tình trường. Đối với nó, xấu là một cái tội, một cái tội rất lớn.

2. Thấy một hoàng tử

Quay lại không gian cũ, nhịp đập 360 độ bánh xe trong không khí tan dần sương sớm. Quay lại sự việc cũ, series dài tập mang tên “Đi học” với diễn viên chính là nó. Nói đi học cho thú vị thôi, chứ nó học ca chiêu, buổi sáng nó đến cộng tác cho tờ báo trường, chính xác hơn là viết truyện ngắn, viết chiêm nghiệm của nó trong cuộc sống, mà thời khắc này, nó nghĩ nên viết chuyện tình của chính bản thân và Vũ.

Đang ngớ ngẩn vẫn lơ lửng não truy tìm những ngôn từ lãng mạn cần thiết cho truyện ngắn mới, thì nó đột nhiên dừng hẳn trước một đám đông tụm lại trên đường đi ốc sên thẳng tắp. Đánh roẹt chân chống xe Giant xuống, rút khóa lạch cạch, nó luồn lách qua đám đông rồi nhanh chóng “an tọa” tại một tọa độ chiến lược khá đẹp và có thể thu vào tầm nhìn tất cả mọi chuyện xảy ra để thỏa mãn trí tò mò của nó.

Một cậu con trai, nếu cười thì chẳng nhìn thấy trời đất gì nữa hết, thôi tạm gọi cậu ấy là “Mắt híp” nhé! Da Mắt híp trắng lăm lăm so với làn da của nó, lông mi dài cong lăm lăm so với lông mi nó, mũi cao lăm lăm so với cái mũi tẹt đến là xấu của nó và vầng trán kiểu “thông minh” lăm lăm so với trán thấp của nó. Ôi!!!!!!!!!!!!!! Cậu ấy chơi guitar và hát Shape of my heart của Backstreet Boys. Lần đầu tiên nó vô duyên kinh khủng, nhìn chăm chăm vào người ta muốn nổ mắt ra mà chẳng chịu giữ ý giữ tứ gì hết. À à, hiểu hiểu. Ra là chẳng có năng, chẳng có sét, chỉ có sương nhẹ mà tim con bé bị đánh bùm một cái, cháy phừng phừng. Rồi chợt nghĩ lại, nó là một đứa chân ngắn da đen xấu xí, bị “tiếng sương ái tình” rồi thì giữ trong lòng chứ để làm gì. Người ta đẹp trai, tài năng thế thì cảm tình gì với mình dù mình có cố gắng gây ấn tượng. Nó nghĩ đến Vũ rồi lại buồn, nó xấu xí, vì nó xấu xí mà.

Thế rồi con Khon (Corn – Ngô ấy), cũng bạn thân nó, chẳng hiểu sao cũng biết chuyện rồi tra khảo nó:

- Thăng chơi guitar trên phố sáng nào học trường gì?

- Trường mình, tớ thấy hần mặc áo khoác màu xanh.

- Thế cậu có định چرا cắm hần không?

Nó thích Mắt híp, một chút, nhưng chẳng biết làm sao để چرا cắm cả, vì đơn giản nó xấu xí và ai lại để ý một đĩa xấu xí như nó.

- Tớ không có cơ hội cậu à, tớ biết tớ xấu, hần đẹp. Hết như cóc ghẻ với gà hoàng – Mặt nó buồn thiu.

- Cậu tự ti thế! Nghe tớ nói nè, cậu phải tìm cách چرا hần, không phải bằng sắc đẹp, mà là thứ vũ khí khác! Nhớ chưa!

Nó ngẩng mặt lên hơn hờ rồi lại xiu mặt xuống:

- Tớ còn có vũ khí gì nữa chứ?

Cái Khon làm bộ suy nghĩ thật chững chạc, thật lâu rồi buông một câu thật ngớ ngẩn:

- Để tớ suy nghĩ đã!

Ba tiếng đồng hồ sau câu ngớ ngẩn của mình, Khon cầm trên tay một profile của Mắt híp.

Tên: Lê Hoàng Nhật Minh

Lớp: 10 Lý

Giỏi môn: Toán, Lý, Hóa, Tin

Yếu môn: Văn, Anh

Sở thích: Chơi guitar, chơi bóng rổ và hát vu vơ

Ghét: Những người luộm thuộm.

Và đặc biệt: Đang là giữ một chân (chức vụ gì không biết) trong câu lạc bộ báo của trường

“Và đặc biệt: Đang là giữ một chân (chức vụ gì không biết) trong câu lạc bộ báo của trường”. Nó đọc gần mười lần dòng này.

- Yaaaaaaa, Khon ơi tớ có cơ hội rồi!!!!!!!!!!!!!!!!!! – Nó hét điên cuồng trước ánh mắt khó hiểu của Khon.

Và trong đầu nó là mớ suy nghĩ này: Mắt híp tham gia câu lạc bộ báo trường -> cùng câu lạc bộ với nó -> nó và mắt híp có khả năng gặp nhau trong các buổi sinh hoạt -> nó sẽ giúp đỡ Mắt híp để tạo quan hệ thân thiết -> nó sẽ tập hát và chơi guitar để một ngày trình diễn trước người nó cảm mến -> rồi Mắt híp sẽ thích nó cho mà xem.

3. Chinh phục hoàng tử

Hí hửng với tiếng “tin tin” của bóng đèn sáng tạo trên đầu, nó lao ngay vào cây guitar cũ của bố, mày mò tập tành những nốt đơn giản theo sự chỉ dẫn của bác Gúc. Rồi buổi sinh hoạt hàng tuần cũng tới, nó thấy Mắt híp, tự hỏi lâu nay nó sinh hoạt rất đều đặn mà sao không để ý tới cậu ta. Theo kế hoạch, nó làm thân với Mắt híp một cách nhanh chóng. Rồi Mắt híp cũng nhờ nó chỉ dẫn một số cách làm văn hay, học văn giỏi. Nó cười tự hào khi hướng dẫn cho Mắt híp, vì bây giờ nó mới biết là có người cần nó giúp. Rồi nó cũng nhờ Mắt híp giảng cho mấy công thức Hóa khó nhằn, cả giải mấy phương trình bậc bốn nữa. Có mấy hôm Mắt híp chở nó về, nó mới ngạc nhiên, loạng choạng suýt ngã vì nhà Mắt híp cách nhà nó có ba, bốn nhà gì đấy thôi. Thật là, nó thấy mình thờ ơ với cuộc sống kinh khủng, đến cả việc Mắt híp ở cạnh nhà mình nó cũng chẳng biết nốt.

Rồi Mắt híp đề nghị đi học cùng với nó, và cũng đề nghị nó thôi gọi Mắt híp, phải gọi là Minh. Được rồi, Minh thì Minh. Minh thường liên thoảng với nó những câu chuyện mà Minh cho là vớ vẩn, kiểu:

- Cậu có thích nuôi động vật trong nhà không, Minh Tâm?

- Tớ có thích. Trước kia nhà tớ nuôi một em cún Nhật mà nó đi mất rồi. – Giọng nó buồn buồn.

- Sáng mai qua nhà tớ chơi, rồi tớ cho cậu một con cún xù.

- Thiệt không?

- Thiệt.

Thế đấy, nó chăm chỉ học guitar, đi học và đi học về cùng Minh, giúp Minh học văn thế đấy. Nó thường thức thâu đêm để nói chuyện với Minh, và Minh thường dậy sớm để chúc nó ngày vui vẻ. Cố lên tý nữa, nó sắp thành công rồi!! – Nó nghĩ thế cho đến một ngày, khi cái Duy đến chỗ nó:

- Học guitar hả?

- Ừ.

- Học để làm gì?

- Để tỏ tình. Tớ nghĩ là tớ thích Mắt H...à không, Minh 10 Lý.

Thằng Duy cười ngật nghẻo.

- Tỏ tình với bộ dạng này à? Thằng Minh một đồng con tán tình, hotgirl khối 10 tỏ tình với Minh mà Minh còn đá phứt, huống gì là cậu. Tớ nghĩ cậu nên ngồi ở nhà soi gương đi. Thằng Minh đâu có thích những đứa tóc xoắn xoắn hết mí tằm như cậu, da đen lại còn lấm tấm mụn như cậu, càng không thích những con lùn tịt như cậu. – Thằng Duy khuyên giải con bạn rất hùng hồn rồi đứng dậy bỏ đi nhưng lại không để ý nước mắt chông chênh ở khóe mi nó, nó nấc lên từng hồi.

Và chiều đó, thằng Minh cũng liến thoắng một chuyện với nó, mà nó cho rằng chẳng vớ vẩn tẹo nào:

- Chiều hôm qua có một đứa tỏ tình với tớ đó, Tâm à.

- Cậu có đồng ý không? – Nó nín thở.

- Không. Tớ thích đứa khác rồi.

Minh thích đứa khác rồi, làm sao mà là một đứa xấu xí như nó được, Duy nói rồi mà. Nó chắc chắn, nó đã trở thành người thừa trong mắt một người nữa, là Minh.

4. Điều có thể

Rồi nó thôi gặp Minh, thôi nghe Minh liến thoắng về những chuyện thường ngày. Nó lại đạp con xe Giant đi học mỗi sáng, rẽ đường khác và thôi đi cùng Minh. Những buổi sinh hoạt câu lạc bộ, nó xin nghỉ ốm để tránh mặt Minh, nó sợ mình sẽ khóc trước mặt Minh mất. Thành phố vẫn còn có sương, dù nhẹ, nhưng trong màn sương mù, nó không nhìn rõ mây trên trời, không thể nhìn được những đám mây đó đang lặng lẽ đuổi theo cái gì, với tần suất, tốc độ như thế nào. Nhưng nó biết mình đang đuổi theo Minh, rất nhanh, nhưng chẳng bao giờ bắt kịp Minh cả. Vì Minh với nó, là hai thế giới khác nhau. Thế giới mà nó nghĩ: Thiên thần và Ác quỷ. Và vì Minh không thể thích nó, vì nó không thể được ai thích. Không thể.

Một tuần sau khi nó quyết định ngừng hẳn liên lạc với Minh, Minh đến lớp 10 Văn, tìm nó. Sự kiện này làm chấn động đám con gái 10 Văn, bọn nó còn lập hẳn một topic để suy đoán lý do mà Minh đến gặp con bé da đen là nó.

- Cuối buổi, tớ muốn nói chuyện, đợi cậu ở công viên Cá Heo. Dám bỏ về thì đừng trách tớ.

- Tớ không đến đâu, tớ không thích.

- Cậu thử xem.

Minh đe dọa, thế mà nó cũng làm liều. Cuối buổi, nó đến thẳng nhà xe và ra về, đi ngược hướng công viên Cá Heo. Nó chẳng biết mắt Minh sâu sâu nhìn nó từ phía sau. Rồi nhanh chóng kéo hẳn nó đi về hướng công viên.

Tiếng giày của nó lẹt xẹt dưới đất, nó chẳng chống cự Minh. Thật ra là nó đang khóc đấy!

- Lý do tránh mặt tớ là gì?

- Bảo vệ danh dự cho cậu. Không thích đi cùng vì da cậu trắng, cậu cao và điều đó sẽ đánh bật lên màu da đen và chiều cao của tớ. Không thích nói chuyện với cậu, vì bọn bạn nói người xấu xí như tớ tiếp cận cậu để đào mỏ. Không thích gặp cậu vì tớ thích cậu mà cậu chẳng thích tớ.... Vì tớ xấu. – Nói hơn 70 chữ mà nó nắc liên hồi.

Thằng Minh lấy cây guitar mà nó để sẵn trong ba lô ra, đàn và hát cho nó nghe bản Shape of my heart. Nhẹ nhàng lắm.

I'm here with my confession
Got nothing to hide no more
I don't know where
to start
But to show you the shape of my heart

Rồi trầm trầm:

- Tớ thích cậu thấp, tớ có cảm giác an toàn và muốn che chở cho cậu. Tớ thích cậu vì da sạm đen, chở đầy hương vùng biển của quê tớ. Tớ thích cậu vì lúc giảng bài, cậu cười rất duyên và trông rất hiền. Tớ thích gặp cậu vì đơn giản là tớ thích cậu. Danh dự của tớ, là phải quan tâm đến người tớ thích.

Nó rưng rưng nhìn Minh.

Đồng Hới hết sương rồi, đổi lại là màu nắng trong đáy mắt gay gắt. Trong những màu nắng ấy, nó nhìn rõ mây trên trời, có thể nhìn được những đám mây đó đang lặng đuổi theo cái gì, với tần suất, tốc độ như thế nào. Những đám mây đó rồi cũng đuổi kịp, hòa lẫn vào đám mây mà trước đó nó theo đuổi. Còn nó biết mình đang đuổi theo Minh, rất nhanh, và đã bắt kịp Minh. Vì Minh với nó, là hai thế giới khác nhau, những miền đối cực sẽ luôn hút nhau. Và vì Minh thích nó, vì nó được Minh thích. Điều không thể đã trở thành có thể. Đông qua rồi và xuân đã đến. Nó nghĩ có lẽ nên học chơi guitar, để một ngày nào đó, nó sẽ hát, như lúc này, và nói rõ ràng với Minh là nó thích Minh.

Ai bảo cứ xấu là không được phép thích người khác?